REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Splitu
Sukoišanska 6, Split

Poslovni broj: Povrv-684/2020-58

U I ME R E PU B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Maji Čelan, u pravnoj stvari tužitelja GEBRÜDER WEISS d.o.o., OIB: 05216322294, Položnica 9, Sveta Nedelja, kojeg zastupaju zastupnici po zakonu Barbara Bujačić i Thomas Schauer te punomoćnik Hrvoje Židanić, odvjetnik OD Reljić, Zelić, Židanić & Mar d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika DOLEX d.o.o., OIB: 99947688160, Plinarska 25, Split, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Saša Grbac i punomoćnik Branko Čutura, odvjetnik u OD Lubina & Čutura j.t.d. u Splitu, radi isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene 15. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Darija Čaje, odvjetnika u Kaštel Kambelovcu i punomoćnika tuženika na ročištu za objavu presude 20. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Djelomično se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Jagode Makelja-Šuljić iz Splita, Šimićeva 2, pod poslovnim brojem Ovrv-39/13 od 22. kolovoza 2013., u dijelu u kojem je tuženiku DOLEX d.o.o. iz Splita, Plinarska 25, OIB: 99947688160 naloženo da tužitelju GEBRÜDER WEISS d.o.o. iz Svete Nedelje, Položnica 9, OIB: 05216322294 u roku od 8 dana namiri tražbinu u iznosu od 5.435,50 EUR / 40.953,79 kn, uvećanu za zakonske zatezne kamate koje teku kako slijedi:

- za račun br. 38572608/988373 1 u iznosu od 335,30 EUR / 2.526,32 kn od 18. veljače 2013.
- za račun br. 38572593/988373 1 u iznosu od 398,17 EUR / 2.999,99 kn od 14. ožujka 2013.
- za račun br. 38573493/988373 1 u iznosu od 51,91 EUR / 391,13 kn od 26. veljače 2013.
- za račun br. 38574517/988373 1 u iznosu od 273,54 EUR / 2.061,00 kn od 8. ožujka 2013.
- za račun br. 38574687/988373 1 u iznosu od 5,81 EUR / 43,75 kn od 9. ožujka 2013.

- za račun br. 38575456/988373 1 u iznosu od 69,25 EUR / 521,80 kn s kamatama koje na iznos od 413,95 kn / 54,94 EUR teku od 15. ožujka 2013. te na iznos od 107,85 kn / 14,31 EUR od 7. svibnja 2013.
- za račun br. 38575395/988373 1 u iznosu od 33,18 EUR / 250,00 kn od 15. ožujka 2013.
- za račun br. 38575393/988373 1 u iznosu od 40,01 EUR / 301,43 kn od 4. travnja 2013.
- za račun br. 38575633/988373 1 u iznosu od 199,08 EUR / 1.499,99 kn od 16. ožujka 2013.
- za račun br. 38576074/988373 1 u iznosu od 74,66 EUR / 562,50 kn od 19. ožujka 2013.
- za račun br. 38576208/988373 1 u iznosu od 433,34 EUR / 3.265,00 kn od 19. ožujka 2013.
- za račun br. 38579204/988373 1 u iznosu od 3,25 EUR / 24,46 kn od 13. travnja 2013.
- za račun br. 38580326/988373 1 u iznosu od 132,72 EUR / 999,99 kn od 20. travnja 2013.
- za račun br. 38580554/988373 1 u iznosu od 83,04 EUR / 625,63 kn od 21. travnja 2013.
- za račun br. 38581571/988373 1 u iznosu od 436,97 EUR / 3.292,38 kn od 14. svibnja 2013.
- za račun br. 38584489/988373 1 u iznosu od 1.659,04 EUR / 12.500,00 kn od 18. svibnja 2013.
- za račun br. 38585095/988373 1 u iznosu od 119,45 EUR / 899,99 kn od 24. svibnja 2013.
- za račun br. 38586492/988373 1 u iznosu od 39,82 EUR / 299,99 kn od 1. lipnja 2013.
- za račun br. 38587712/988373 1 u iznosu od 304,90 EUR / 2.297,25 kn od 9.lipnja 2013.
- za račun br. 38588278/988373 1 u iznosu od 99,07 EUR / 746,44 kn od 21. lipnja 2013.
- za račun br. 38589421/988373 1 u iznosu od 42,16 EUR / 317,69 kn od 24. lipnja 2013.
- za račun br. 38590029/988373 1 u iznosu od 291,99 EUR / 2.199,99 kn od 25. lipnja 2013.
- za račun br. 38590666/988373 1 u iznosu od 79,63 EUR / 599,99 kn od 30. lipnja 2013.
- za račun br. 38592335/988373 1 u iznosu od 119,37 EUR / 899,40 kn od 22. srpnja 2013.
- za račun br. 38592491/988373 1 u iznosu od 49,11 EUR / 369,99 kn od 12. srpnja 2013.
- za račun br. 38592490/988373 1 u iznosu od 10,31 EUR / 77,71 kn od 12. srpnja 2013.
- za račun br. 38593374/988373 1 u iznosu od 6,63 EUR / 49,99 kn od 23. srpnja 2013.
- za račun br. 38593373/988373 1 u iznosu od 43,80 EUR / 329,99 kn od 23. srpnja 2013.

do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana

nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacija refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Djelomično se održava na snazi platni nalog platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Jagode Makelja-Šuljić iz Splita, Šimićeva 2, pod poslovnim brojem Ovrv-39/13 od 22. kolovoza 2013., u dijelu u kojem je naloženo da tužitelju u roku od 8 dana namiri tražbinu u iznosu od 12.704,72 EUR / 95.723,71 kuna, uvećanu za zakonske zatezne kamate koje teku kako slijedi:

- za račun br. 1038101822 u iznosu od 432,18 EUR / 3.256,28 kn od 23.05.2013.
- za račun br. 1038101826 u iznosu od 12.272,54 EUR / 92.467,43 kn od 23.05.2013.

do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacija refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Jagode Makelja-Šuljić iz Splita, Šimićeva 2, pod poslovnim brojem Ovrv-39/13 od 22. kolovoza 2013. u dijelu u kojem je naloženo tuženiku u roku od 8 dana isplatiti tužitelju:

- za račun broj 38569989/988373 1 iznos od 47,16 EUR / 355,31 kn
- za račun broj 38570566/988373 1 iznos od 188,51 EUR / 1.420,33 kn
- za račun broj 38570840/988373 iznos od 6.826/93 EUR / 51.437,50 kn s pripadajućim zateznim kamatama na iznos od 48,53 EUR / 365,62 kn
- za račun br. 38572608/988373 1 iznos od 84,26 EUR / 634,84 kn s pripadajućim zateznim kamatama
- za račun br. 38583685/988373 1 u iznosu od 8.295,18 EUR / 62.500,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama
- za račun br. 38572593/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 398,17 EUR / 2.999,99 HRK za razdoblje od 18. veljače 2013. do 13. ožujka 2013.

- za račun br. 38575456/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 107,85 EUR / 14,31 EUR HRK za razdoblje od 15. ožujka 2013. do 6. svibnja 2013.
- za račun br. 38575393/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 40,01 EUR / 301,43 kn za razdoblje od 15. ožujka 2013. do 3. travnja 2013.
- za račun br. 38581571/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 436,97 EUR / 3.292,38 kn za razdoblje od 28. travnja 2013. do 13. svibnja 2013.
- za račun br. 38588278/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 99,07 EUR / 746,44 kn za razdoblje od 9. lipnja 2013. do 20.06.2013.
- za račun br. 38589421/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 42,16 EUR / 317,69 kn za razdoblje od 22. lipnja 2013. do 23.06.2013.
- za račun br. 38592335/988373 1 u dijelu u kojem je tuženiku naloženo isplatiti zakonske zatezne kamate na iznos od 119,37 EUR / 899,40 kn za razdoblje od 9.7.2013. do 21. srpnja 2013.,
- u dijelu u kojem je na iznose iz točke I. ove presude naložena isplata zateznih kamata po stopi višoj od one koja je određena u toj točki,
te se u tim dijelovima tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

IV. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Jagode Makelja-Šuljić iz Splita, Šimićeva 2, pod poslovnim brojem Ovrv-39/13 od 22. kolovoza 2013., u dijelu kojim je naloženo tuženiku da u roku od 8 dana plati tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 495,64 EUR / 3.734,41 sa zatraženim zateznim kamatama od 22. kolovoza 2013.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

i

r i j e š i o j e

Tužba se smatra povučenom u dijelu u kojem tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate:
- na iznos od 47,16 EUR / 355,31 kn po računu broj 38569989/988373 1 od 27. siječnja 2013. do isplate,
- na iznos od 188,51 EUR / 1.420,33 kn po računu broj 38510566/988373 1 od 2. veljače 2013. do isplate,
- na iznos od 51.071,88 EUR / 6.778,40 EUR po računu broj 38570840/988373 1 od 4. veljače 2013. do isplate.

Obrazloženje

1. Predmetni postupak vodi se povodom prigovora tuženika protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika u Splitu Jagode Makelja - Šuljić poslovnog broja Ovrv-39/13 od 22. kolovoza 2013. kojim je naloženo ovršeniku, sada

tuženiku da u roku od 8 dana plati ovrhovoditelju, sada tužitelju iznos od 253.025,48 kn sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos uz troškove ovršnog postupka.

2. Tuženik je u pravodobno izjavljenom prigovoru osporio potraživanje tužitelja u cijelosti. Izjavio je da računi na koje se poziva tužitelj nisu potkrijepljeni odgovarajućim dokazima, da tuženiku nisu dostavljeni niti da su kod istog knjiženi. Izjavio je da isprave na kojima ovrhovoditelj temelji svoju tražbinu nisu vjerodostojne isprave, da se ne temelje na stvarno izvršenim uslugama za tuženika, da nisu dokazane pretpostavke za naknadu štete, da nije dokazano da je dostava robe izvršena po nalogu tuženika kao ni da su troškovi skladištenja nastali po nalogu ovršenika.

3. Stoga je Općinski sud u Splitu rješenjem poslovnog broja Povrv-2854/13 od 14. listopada 2013. stavio izvan snage pobijano rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha, ukinuo sve provedene radnje te odredio da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga te spis ustupio ovom sudu kao nadležnom.

4. U postupku koji se pred ovim sudom vodio pod poslovnim brojem Povrv-1155/2013 tužitelj je izjavio da je prihvatio ponudu tuženika kojom je zasnovana suradnja na neodređeno vrijeme na temelju koje je tuženik za tužitelja obavljao usluge prijevoza na relaciji Zagreb-Split-Zagreb, kao mikrodistribuciju na području Dalmacije. Roba koja se prevozila do Splita bila bi utovarena u Zagrebu, a utovar se potvrđivao izdavanjem utovarne liste, odnosno borderoa. Po primitku utovarne liste, tuženik da bi otpremio robu u svoje skladište u Splitu, s tim da bi tuženik uz pomoć utovarne liste provjeravao i uspoređivao pristiglu robu i stanje u kojem je isporučena te pečatom i potpisom ovjeravao utovarni list kao potvrdu da je linijski kamion isporučio svu robu koja je utovarena kod tužitelja te da su sve liste izdane od tužitelja od 17. rujna 2012. do 13. svibnja 2013. ovjerene pečatom i potpisom tuženika. Po dopremanju u skladište tuženika u Splitu, tuženik da bi vršio distribuciju po Dalmaciji, ali da svoje obveze nije izvršavao po pravilima struke i dobrim običajima pa da je tužitelj svakodnevno zaprimao reklamacije.

5. Tužitelj je nadalje izjavio da je povjerio dostavu robe u ukupnoj vrijednosti od 92.467,43 kn, a koju robu je tuženik trebao dostaviti krajnjim kupcima klijenata tužitelja i naplatiti pouzećem. Tuženik da nije vratio robu niti predao novac koji je naplaćen pouzećem od krajnjeg kupca i uzrokovao štetu tužitelju radi čega mu je u tom iznosu izdan račun broj 1038101826. Pored toga, da se račun odnosi i na neisporučenu robu i neisplaćenu vrijednost jer da bi kupac tuženiku isplatio iznose po pouzeću robe, a da te iznose tuženik nije predao tužitelju. Podneskom od 1. lipnja 2017. tužitelj je predložio donijeti presudu kojom će se tuženiku naložiti plaćanje iznosa od 240.976,13 kn, čime je djelomično povukao tužbeni zahtjev, a tuženik se istom nije usprotivio. U prilog svojih navoda tužitelj je dostavio e-mail korespondenciju stranaka, utužene račune, teretne listove, utovarne liste i dopise.

6. Tuženik nije sporio postojanje poslovnog odnosa među strankama. Izjavio je da mu je tužitelj na dan 13. svibnja 2013. dugovao iznos od 776.196,84 kn na ime izvršenih usluga prijevoza robe. Kako mu je tužitelj neosnovano odbijao podmiriti navedeni dug to je tuženik pozivom na članak 72. i članak 692. stavka 1. ZOO-a, a radi osiguranja naplate dospjelog potraživanja na ime izvršenih usluga prijevoza odlučio

zadržati robu tužitelja koju je ovaj s nalogom prijevoza do krajnjih kupaca isporučio tuženiku 11. i 13. svibnja 2013. Nakon toga, tužitelj da je djelomično podmirio dugovanje prema tuženiku te da je nakon toga preostao dug tužitelja prema tuženiku u iznosu od 146.306,66 kn. Za taj iznos je tuženik istakao prigovor prijeboja. Osporio je visinu potraživanja jer da su mu dostavljeni samo računi u iznosu od 22.223,45 kn. U podnesku od 6. svibnja 2014. tuženik je djelomično priznao potraživane tužitelja, za iznos u visini 22.223,45 kn.

7. Presudom ovog suda poslovni broj Povrv-1155/13 od 19. lipnja 2018. ukinut je u cijelosti platni nalog sadržan u pobijanom rješenju o ovrsi, utvrđeno je da postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku u iznosu od 52.847,52 kn, naloženo je tuženiku da nakon izvršenog prebijanja priznatih potraživanja isplati tužitelju u roku od 8 dana iznos od 74.718,47 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospijeća pojedinog iznosa do isplate kako je to navedeno u izreci i po propisanoj stopi te je naloženo tužitelju da u roku od osam dana naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 18.607,50 kn. Prvostupanjski sud je tako odlučio jer je utvrdio da je osnovano potraživanje tužitelja u iznosu od 127.565,99 kn, kao i da je osnovano potraživanje tuženika u iznosu od 52.847,52 kn pa da je prebijanjem priznatih potraživanja stranaka naložena tuženiku isplata iznosa od 74.718,47 kn, dok je u trošku odlučeno s obzirom na uspjeh tužitelja u sporu od 70 %.

8. Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem poslovni broj Pž-5164/2018-2 od 22. listopada 2020. ukinuo je citiranu prvostupanjsku presudu, navodeći u bitnom da je izreka nerazumljiva, proturječna i nejasna, da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama kao ni pravnu ocjenu poslovnog odnosa stranaka. Drugostupanjski sud je dao uputu da se u ponovljenom postupku ispitaju činjenični navodi i dokazni prijedlozi na kojima se temelji tužbeni zahtjev, utvrdi koji se novčani iznos glavne tražbine i sporednih potraživanja temelji na kojoj osnovi, ispitaju činjenični navodi i dokazni prijedlozi tuženika glede istaknutog prigovora radi prebijanja, pri tom vodeći pažnju na određenost i visinu takvog prigovora te na izjave stranaka glede pravno odlučnih činjenica.

9. U ponovljenom postupku tužitelj je izjavio da je pravna priroda poslovnog odnosa stranaka bila takva da je tužitelj kao nalogodavac svakodnevno davao naloge tuženiku kao prijevozniku koji se morao strogo držati uputa ovdje tužitelja, preuzeti robu koja se utovarivala u skladištu tužitelja u Zagrebu, a koju je onda tuženik otpremao u svoje skladište u Splitu, dopremljenu robu dalje distribuirati krajnjim kupcima u Dalmaciji i dalmatinskim otocima, te od istih tražiti potvrdu primitka dostave, te po potrebi preuzeti novac za dostavu i/ili novac za vrijednost pošiljke, koji je potom bio dužan predati/uplatiti tužitelju. Tužitelj da je svakodnevno tuženiku dostavljao utovarnu listu (bordero) na kojoj su jasno bile naznačene dostave u pojedinom danu uz pomoć koje da je tuženik provjeravao i uspoređivao pristiglu robu i stanje u kojem je isporučena te pečatom i potpisom ovjeravao utovarni list kao potvrdu da je linijski kamion isporučio svu robu koja je utovarena u skladištu tužitelja. Sve utovarne liste izdane od strane tužitelja u periodu suradnje, odnosno od 17.9.2012. godine pa do 13.5.2013. da su ovjerene pečatom i potpisom tuženika, a čime isti potvrđuje da je roba zaprimljena na skladište tuženika u Splitu. Stranke su ugovorile izmjene ugovora na sastanku 16.1.2013., a koje izmjene da su se imale primjenjivati od 1.1.2013.

10. Međutim, tuženik da svoje obveze nije izvršavao u skladu sa pravilima struke i dobrim običajima, a zbog čega je tužitelj svakodnevno zaprimao reklamacije krajnjih kupaca, dok se tuženik oglušio na poruke i pozive tužitelja. Tužitelj radi svega navedenog potražuje iznose u ovom postupku po različitim osnovama.

11. Prije svega, po osnovi pogrešno obračunate naknade na ime prijevoza i skladišta od strane tuženika u ukupnom iznosu od 126.437,50 kn. Naime, da su stranke usmeno dogovorile da će se dostave na otoke obavljati jednom tjedno, dostave u Splitu jednim kamionom i jednim kombijem ili sa dva kamiona, a nikako sa tri vozila, da će se u slučaju prijevoza na više lokacija jednim vozilom naplatiti samo povećanje u određenom iznosu, a da je tuženik angažirao dodatna vozila samoinicijativno što da je i sam priznao u ovom postupku. Pored toga, da su stranke dogovorile da tužitelj tuženiku na mjesečno razini podmiruje trošak skladišta u iznosu od 15.000,00 kn uvećano za PDV, dok je tuženik za ožujak 2013. obračunao viši iznos. Stoga je tužitelj izdao račun broj 38570840/988373 1 od 24.1.2013. radi potraživanja na ime razlike za dostavu u prosincu 2012., račun broj 38583685/988373 1 od 30.4.2013. na ime pogrešno obračunatog troškova prijevoza te pogrešnog obračunatog troška skladišta te račun broj 38584489/988373 1 od 7.5.2013. na ime razlike više obračunatog troška skladištenja za travanj 2013. godine, a koji trošak da tuženik nije osporavao.

12. Nadalje, tužitelj je izjavio da potražuje iznos od 26.993,02 kn na ime štete pričinjene od strane tuženika sukladno odredbama 683. stavka 1. ZOO-a. Naveo je da je tuženik preuzeo od tužitelja neoštećenu i uredno zapakiranu robu, da isti prilikom preuzimanje robe nije tužitelju istaknuo bilo kakav prigovor u svezi nedostatka parkiranja i/ili oštećenja stvari, a na što je bio ovlašten sukladno odredbi članka 670. stavka 2. ZOO-a. Nadalje, da bi tuženik kao prijevoznik izvršio svoju obvezu isti je dužan primatelju robe predati istu, te od istog tražiti da potpiše dostavnicu koja će tuženiku kao prijevozniku služiti kao dokaz da je izvršio svoju obveze te da je robu predao neoštećenu krajnjem korisniku (primatelju robe). S obzirom na činjenicu da je tuženik potraživao od tužitelja naknadu za prijevoz robe, no da s druge strane isti nije tužitelju dostavio potvrde da je roba predana bez oštećenja, upućuje na zaključak da je do oštećenja robe došlo upravo za vrijeme prijevoza od strane tuženika, stoga isti sukladno odredbama ZOO-a odgovora tužitelju za pričinjenu štetu. Činjenica je da tuženiku ne može ostati nepoznato da je odredbom članka 683. stavka 1. ZOO-a propisano da isti odgovora za gubitak i/ili oštećenje pošiljke, osim ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Tužitelj je na jasan i nedvosmislen način naveo koja je roba oštećena i/ili izgubljena za vrijeme prijevoza od strane tuženika, stoga ako tuženik isto i dalje osporava, na njemu je teret dokaza da dokaže da je do štete došlo bez njegove krivnje. Nadalje, odredbom članka 683. stavka 3. ZOO-a je uređeno pitanje visine oštećene robe te se tako navodi da ako nije drukčije ugovoreno, vrijednost robe određuje se prema tržišnoj cijeni pošiljke u vrijeme i mjestu predaje na prijevoz te je objavio osnovu i visinu svakog pojedinog od dvadeset i šest računa na kojima temelji svoje potraživanje po ovoj osnovi.

13. Nadalje, tužitelj je izjavio da na ime pouzeća potražuje ukupan iznos od 95.723,71 kn po osnovu dvaju izdanih računa broj 1038101822 i 1038101826, a na ime iznosa pouzeća koje tuženik od krajnjih kupaca ili nije preuzeo ili je preuzeo, a nije predao tužitelju što da je bila njegova obveza.

14. Osim toga, tužitelj da potražuje i iznos od 3.871,25 kn na ime dostave po računima broj 38575687/988373 1, 38576074/988373 1 i 38576208/988373 koji su izdani za slučajeve kada tuženik kao prijevoznik određenu dostavu robe nije obavio u propisano vrijeme pa je trošak dostave išao na teret onoga koji je i uzrokovao kašnjenja. Isto tako, da je tuženik u nekoliko navrata izravno naručio dostavu robe od strane tužitelja, no usprkos pruženoj usluzi od strane tužitelja da tuženik nikada nije podmirio uredno pruženu usluge.

15. Tužitelj je u ponovljenom postupku izjavio da je tuženik Izjavom o prijeboju od 12.12.2017. priznao potraživanje tužitelja u visini od 182.399,84 kn, da je tuženik u podnesku od 22.1.18. izjavio da je nesporno potraživanje tužitelja u iznosu od 167.812,89 kuna te da je tuženik za račune izdane za dio potraživanja koristio pravo na odbitak pretporeza pa da ti računi sukladno odredbi članka 221.b stavka 1. ZPP-a ne bi trebali biti sporni. Izjavio je da tuženik u cijelom postupku nije ponudio nijedan dokaz svog potraživanja te da je bilo kakav procesni prijeboj od strane tuženika u cijelosti neosnovan. Izjavio je da tuženik nikada nije tužitelju vratio Izjavu o prijeboju br. 352 pa da su učinci prijeboja po istoj nastupili. Tužitelj je predložio provođenje novog financijskog vještačenja te je odustao od dokaznog prijedloga saslušanjem svjedoka Bruna Marjanovića.

16. Podneskom od 14. svibnja 2024. tužitelj je povisio tužbeni zahtjev na iznos od 253.025,48 kn i iskazao novčane iznose u EUR-u, a toj preinaci tuženik se nije usprotivio te se po preinačenom zahtjevu upustio u raspravljanje.

17. Tuženik je u ponovljenom postupku izjavio da ustraje kod svoje izjave o prijeboju, odnosno prigovora prijeboja za iznos od 182.399,84 kn uvećano za zakonske zatezne kamate te da tom izjavom, odnosno prigovorima i podnescima nije priznao tužbeni zahtjev niti djelomično. Izjavio je da je tužitelj podneskom od 15.12.18. djelomično povukao tužbeni zahtjev, a tuženik se nije protivio pa da se ima smatrati da tužitelj zahtijeva isplatu od 240.976,13 kn s kamatama na dio tog iznosa. Iako je tužitelj nakon toga povisivao tužbeni zahtjev na visinu potraživanja iz prijedloga za ovrhu, da je za iznos u dijelu u kojem je povisio tužbeni zahtjev (12.049,35 kn) nastupila zastara pa da se isti svakako ima odbiti. U odnosu na potraživanje koje se odnosi na naknadu štete (26.993,02 kn) tužitelj da nije dokazao nastalu štetu niti uzročnu vezu između računa koje je platio trećim osobama i prijevoza koje je za njega vršio tuženik. Konačno, da tužitelj nije dokazao ispravama niti dio potraživanja u visini 95.723,71 kn koji se odnosi na navodno tužitelju nepredane iznose pouzeća., kao i da sud ne može izvoditi one dokaze koji nisu predloženi do zaključenja prethodnog postupka.

18. Tuženik je izjavio i da iznose od 126.437,50 kn koje tužitelj potražuje po osnovi navodno pogrešno obračunate naknade za skladište te iznos od 3.871,25 kn koji potražuje po osnovi navodnog tuženikova kašnjenja se ne odnose na isporuku roba i usluga dok je tužitelj za isto izdao račun pa da ti računi ne predstavljaju vjerodostojne isprave.

19. Sud je izveo dokaz čitanjem isprava i dokumentacije u spisu i to računa na kojima tužitelj temelji svoje potraživanje, računa tuženika, računa trećih osoba, e-mail korespondencije stranaka, teretnih i tovarnih listova, izjava o prijeboju, salda konti kartica i druge poslovne dokumentacije stranaka. Sud je uzeo u obzir i dokumentaciju koja je u dostavljena po pozivu vještaka Jere Brkana, a posebice jer je ista bila

potrebna i za izradu novog nalaza i mišljenja vještakinje Paole Trogrlić. Izveo je dokaz saslušanjem zastupnice po zakonu tužitelja Barbare Bujačić i zastupnika po zakonu tuženika Saše Grbca, svjedoka Blaženke Romić, Damira Vlaheka i Vlaste Pascalo, te financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Jeri Brkanu kao i po vještakinji Paoli Trogrlić. Od Ministarstva financija, Porezne uprave pribavljeni su podaci o korištenju prava na odbitak pretporeza za račune stranaka na kojima temelje svoja potraživanja, odnosno prigovore.

20. Sud nije izveo dokaz saslušanjem svjedoka Nenada Broza, Filipa Buzova i Mate Toščića koje dokaze je predložio tuženik na okolnost loših poslovnih običaja tužitelja s drugim poslovnim partnerima (str. 525. spisa) budući navedena utvrđenja nisu bila od značaja za rješenje ovog predmetnog spora, odnosno ocjenu osnovanosti međusobnih potraživanja stranaka.

21. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. Zakona parničnog postupka („Narodne novine”, broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23 i 146/25., dalje ZPP-a) tužbeni zahtjev utvrđen je djelomično osnovanim.

22. Tužitelj u ovom postupku potražuje različite iznose od tuženika na ime vraćanja stečenog bez osnove u smislu pogrešno obračunate dostave i troškova skladištenja od strane tuženika te na ime naknade štete na temelju tuženikove odgovornosti kao prijevoznika za gubitak i oštećenje pošiljke te kašnjenja u dostavi odnosno za povredu ugovorne obveze (vraćanje tužitelju isplaćenog pouzeća).

23. Među strankama nije sporno postojanje poslovne suradnje u razdoblju od 17. rujna 2012. do 13. svibnja 2013. na temelju koje je tuženik za tužitelja obavljao poslove prijevoza i mikrodistribucije različite vrste robe krajnjim kupcima tužiteljevih klijenata na području Dalmacije i dalmatinskih otoka te poslove skladištenja navedene robe u skladištu tuženika u Splitu.

24. Među strankama je sporna osnovanost i visina tužbenog zahtjeva kao i osnovanost i visina tuženikovog prigovora radi prebijanja.

25. Sporno je i predstavljaju li utuženi računi koji se odnose na obračunatu naknadu za skladište i dostavu (u visini od 126.437,50 kn) kao i računi izdani na ime tuženikova kašnjenja u isporuci robe (u visini 3.871,25 kn), vjerodostojne isprave s obzirom na osnovu njihova izdavanja.

26. Sporno je među strankama, a s obzirom na promjene u visini tužbenog zahtjeva tužitelja, je li potraživanje tužitelja u iznosu, od 12.049,35 kn / 1.599,22 EUR zastarjelo.

27. Sporno je među strankama i je li tuženik izjavom o prijeboju od 12. prosinca 2017. priznao dug tužitelja u visini 182.399,84 kn, odnosno izjavom u podnesku od 22. siječnja 2018. priznao potraživanje tužitelja u visini od 167.812,87 kn.

28. Prije svega, a kako sud u presudi broj Povrv-1155/2013 od 19. lipnja 2018. nije odlučio o zateznim kamatama na prebijeni iznos od 52.847,52 kn, dok tužitelj nije

tražio dopunu presude na temelju odredbe članka 339. stavka 1. ZPP-a, smatra se da je tužba povučena u dijelu zateznih kamata na iznos od 52.847, 52 kn od dana dospijeća do dana plaćanja.

29. Sukladno odredbi članka 171. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015) povučene zatezne kamate na iznos od 52.847,52 kn sud je uračunavao od najstarije dospjele kamatne tražbine prema novijima, redom dospijeća obroka, sve do iscrpljenja iznosa. S tim u vezi, u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev (str. 1206.), tužba se smatra povučenom u dijelu u kojem tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate na iznos od 47,16 EUR / 355,31 kn po računu broj 38569989/988373 1, iznos od 188,51 EUR / 1.420,33 kn po računu broj 38510566/988373 1, na iznos od 51.071,88 EUR / 6.778,40 EUR po računu broj 38570840/988373 1, sve od dana zatraženog plaćanja do isplate.

30. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u rješenju.

31. Tužitelj je izdao 34 različita računa na temelju kojih računa kao vjerodostojnih isprava je pokrenuo predmetni postupak. Iako se račun, kako to navodi i tuženik u ovom postupku, može izdati samo za isporučena dobra i isporučene usluge pa osnova za tužiteljeva potraživanja na ime naknade štete i stečenog bez osnove nije račun kao vjerodostojna isprava, već je to ugovor, odnosno zakon, budući je u ovom postupku pobijano rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave stavljeno van snage, a postupak nastavljen prema pravilima parničnog postupka sud u ovom postupku, suprotno shvaćanju tuženika, ima cijeniti osnovanost tužiteljeva potraživanja (tako VTSRH u rješenju poslovni broj Pž-5164/2018-2).

32. Zastupnica po zakonu tužitelja Barbara Bujačić je na ročištu od 16. rujna 2014. iskazala kako je s tuženikom već tijekom pregovora dogovoren način suradnje i cijene. Kroz ožujak i travanj 2013. bili su problemi s isporukom jer su nedostajale ovjerene otpremnice te se tužitelj nije mogao naplatiti. Obustavili su isplatu tuženiku dok im ne preda ovjerene otpremnice radi čega je tuženik zadržao robu tužitelja i tražio isplatu iznosa koji se odnosio na dospjele račune kao i plaćanje unaprijed, radi čega da je zatraženi iznos tuženiku u cijelosti isplaćen. Izjavila je da tužitelju nikada nije vraćen dio robe koji je zadržao tuženik, kao ni iznosi pouzeća primljeni od fizičkih osoba kojima je roba dostavljena, a koja sredstava su trebala biti polagana u trezoru. Izjavila je da je unaprijed bilo definiran broj vozila za distribuciju robe. Dopunski saslušana na ročištu 17. listopada 2025. potvrdila je da su već pregovorima dogovorene cijene prijevoza po vozilu i cijena skladišta, a da su za oštećenu i izgubljenu robu saznavali od klijenata te da je navedeno narušilo ugled društva. Nadalje, da je obveza tuženika pri preuzimanju robe u Zagrebu ili Splitu bila pregledati robu, da iznosi po osnovi naknade štete ispostavljeni tuženiku odgovaraju visini štete koju su morali podmiriti klijentima, a koje štete i njihove visine su uvijek bile prethodno ispitane. Nadalje, da tuženik iznos od 90 000 – 100 000 kn nikada nije predao tužitelju iako je taj novac u gotovini primio od klijenata. Osim toga, da su klijentima isplaćivali iznose štete i radi kašnjenja tuženika. Tuženik da nije dostavljao ovjerene otpremnice tužitelju radi čega, čekajući dostavu istih, tužitelj dio računa nije bio podmirio radi čega je tuženik zadržao robu tužitelja i tražio isplatu. Radi navedenog da je tužitelj uplatio tuženiku iznos od 680 000 kn jer je bio primoran, a nakon te isplate kao ni da danas da društvo tužitelja ništa ne duguje tuženiku. Izjavila je da je dio ranijih potraživanja stranaka zatvaran kompenzacijama koje tuženik nikada nije sporio.

33. Zastupnik po zakonu tuženika Saša Grbac izjavio je da je suradnja počela u jesen 2012. nakon što je tužitelj prihvatio ponudu tuženika te da je utvrđen način dostave i cjenik. Izjavio je da je bilo nekoliko propusta tuženika u vezi kojih je tuženik prihvatio sva terećenja od tužitelja. Na pitanje zašto tužitelju nije vraćena roba zadržana u skladištu iako je tužitelj izvršio plaćanja po pozovu tuženika, izjavio je da tužitelj nije dostavio specifikaciju robe. Dopunski saslušan na ročištu 17. listopada 2025. potvrdio je da je ugovoreno da će se prijevoz vršiti s dva kamiona, ali da to nekad ne bi bilo objektivno moguće, i da im je tužitelj znao odobriti korištenje trećeg kamiona. Također, cijena skladište je bila ugovorena, ali je prilikom suradnje dospjela količina robe prekoračivala planirane količine. Nadalje, da je tuženik imao obvezu pregledati robu, ali da je tu obvezu imao i tužitelj. Također, da pregled nekad nije bio moguće izvršiti radi manjka kadra i kratkoće rokova te velikog broj artikala. Tuženik da je bio jedna od karika u lancu prijevoza. S tužiteljem da nije ugovoreno preuzimanje novca od klijenata, ali se u praksi tako radilo. Tužitelj bi u otpremnici naznačio iznos novca, tuženik ga preuzeo od klijenta i uplatio u trezor u banci te od banke dobio potvrdu o istom.

34. Iako je zastupnik po zakonu tuženika na ročištu 16. rujna 2014. izjavio da tuženik ima potraživanja prema tužitelju, ali da se ne može sjetiti o kojem iznosu se radi, prilikom dopunskog saslušanja izjavio je da misli da ima potraživanja prema tužitelju, da se radi o iznosu od otprilike 180 000 kn te da ne zna koja je osnova tog potraživanja. Nadalje je isti izjavio da je tužitelj radi neplaćanja tuženika zadržao njegovu robu, a nakon što je tuženik tužitelju u cijelosti platio iznos koji je tuženik od tužitelja tražio na ime zadržane robe, tužitelj da je nastavio dostavljati robu. Izjavio je da je tuženik iznosom kojeg se ne može sjetiti isplatio cijenu prijevoza za zadržanu robu kao i onu prevezenu prije toga datuma te da u trenutku te uplate više nije bilo drugih potraživanja tuženika prema tužitelju. Točnije, da je tuženik nakon te uplate svu zaprimljenu robu prevezao klijentima, za te usluge da im je račun podmiren, a nakon toga da nisu nastavili poslovni odnos s tužiteljem.

35. Svjedokinja Blaženka Romić, zaposlenica tužitelja, iskazala je kako su problemi prvotno javili u odnosu na razliku u troškova dostave robe i broja kamiona. S tuženikom da su dogovorili korištenje kamiona po danu na određenoj relaciji, ali da je već na obračunu u listopadu 2012. bilo vidljivo da je tuženik imao "neopravdane" odlaske na otoke, a osim toga da je tuženik pogrešno obračunao i troškove za korištenje skladišta jer je bilo ugovoreno da isti iznose 15.000,00 kn mjesečno, dok je tuženik obračunao više. U odnosu na oštećenja pošiljki koje je dostavljao tuženik, da tuženik nikada nije imao nikakvih napomena prilikom istovara u svom skladištu, a da su primali od klijenata reklamacije da je roba oštećena ili bi postojao zapis o oštećenju robe na dostavnici. Tužitelj da bi potom utvrdilo pregledom kamera je li ta roba imala kakva oštećenja ili vidljive promjene prije utovara u njihovom skladištu te kada bi utvrdili da je roba iz skladišta tužitelja izašla neoštećena, te budući tuženik nije imao nikakve napomene prilikom istovara u skladištu, jasno je bilo da su ta oštećenja nastala od trenutka kada ju je tuženik preuzeo radi transporta, pa do isporuke krajnjem kupcu. Nadalje, obveza tuženika da je bila nakon dostave robe dostaviti tužitelju ovjerenu dostavnicu, a što da tuženik nije redovito činio. Potvrdila je da su na sastanku 16. siječnja 2013. promijenjeni uvjeti poslovanja, a da je tuženik 13. svibnja 2013. zaustavio šest šlepera robe. Potvrdila je da je vrijednost oštećene robe tužitelj bio obvezan platiti pošiljatelju, da je trošak tuženikova kašnjenja snosio tužitelj, a iznos

pouzeća da je tužitelj bio dužan u roku od 48 sati uplatiti pošiljatelju te da je sve navedene obveze tužitelj u cijelosti podmirio klijentima. Nadalje, da su međusobna potraživanja između stranaka zatvarana kompenzacijama i da je jedina sporna bila kompenzacija iz 2017. koju tužitelj nije prihvatio. Izjavila je da prilikom utovara robe u tužiteljevu skladištu, vozač pregleda vanjski dio ambalaže te u slučaju da vozač primijeti da je oštećena vanjska ambalaža, pristupa se provjeri same robe unutar ambalaže uz potrebne fotografije i zapisnik.

36. Svjedok Damir Vlahek, zaposlenik tužitelja, izjavio je da je s tuženikom bilo ugovoreno da će tužitelj plaćati 15.000,00 kn mjesečno za troškove pretovara robe i administrativne troškove koji su uključivali povrat dostavnica i povrat potvrda o pouzećima (gotovina). Svi su ti troškovi bili označeni kao troškovi skladišta. Unatoč tom dogovoru da je tuženik poslao račun s troškovima koji su bili obračunati u iznosu većem od dogovorenog. Da je tužitelj dobivao niz reklamacija od klijenata, radi oštećenja robe koja im je dostavljena. Svaki primatelj robe bi na dostavnici ili pratećem zapisniku kojeg je svaki dostavljač imao uz sebe, označio uočeno oštećenje robe pa bi (zaposlenici tužitelja), ukoliko bi utvrdili da smo mi predali tu robu tuženiku radi dostave primatelju, kontaktirali tuženika kako bi se očitovao o uočenim oštećenjima. Međutim, tuženik da se nije očitovao o tim oštećenjima niti o našim zahtjevima za terećenjem tuženika. Svjedok je izjavio da je pregled robe bila obveza vozača tuženika prije ukrcaja robe u kamion i da je prigovor mogao staviti na utovarnoj listi, ali da prigovora vozača nije bilo. Izjavio je da tuženik, iako je to bio obvezan, nije dostavljao tužitelju ovjerene dostavnice.

37. Svjedokinja Vlasta Pascolo Kuhar, ranije zaposlenica tužitelja, saslušana zamolbenim putem pred Trgovačkim sudom u Zagrebu izjavila je da su javili problemi u poslovanju između stranaka, koje se očitovalo prvo kao kašnjenje predaje pouzeća, a potom i nepredaje pouzeća, a pored toga i problematike oko cijene skladištenja i prijevoza. Izjavila je da je iznose po pouzeća tuženik uplaćivao u roku od dva do tri dana, a problemi su se javili kada se čekalo na uplate tjedana dana i više, da bi na koncu bile uskraćene. Izjavila je da nakon prestanka poslovnog odnosa ostalo nepodmiren tuženikov dug prema tužitelju, dok je tužitelj u potpunosti podmirio svoje obveze prema tuženiku, i to jer je tuženik zadržao robu tužitelja sve dok mu tužitelj nije podmirio dug, misli da se radilo o 680 000 kn i da je to bilo cjelokupno potraživanje tuženika prema tužitelju. Iznose pouzeća da je tuženik ispočetka uredno preuzimao od klijenata, a potom te iznose uplaćivao u banku, ali da je takvo plaćanje počelo kasniti, da bi na koncu bilo skroz uskraćeno. Potvrdila je da je tuženik trebao pregledati robu pri preuzimanju i evidentirati oštećenje ako je postojalo, te da bi u tom slučaju štetu imao snositi tužitelj.

38. Iskaze navedenih svjedoka sud je ocijenio istinitim i logičnim, s obzirom da su isti istovjetni u bitnim činjenicama i detaljni, kao i u skladu s drugim ispravama u spisu. Jednako tako sud je ocijenio u bitnim činjenicama i iskaze zastupnice po zakonu stranaka, osim u dijelu u kojem je zastupnik po zakonu tuženika izjavio o potraživanju tuženika prema tužitelju u iznosu od 180 000 kn jer navedeno, osim što je proturječno izjavama svih saslušanih svjedoka te zastupnika po zakonu tužitelja, proturječno je i iskazu tog zastupnika u preostalom dijelu, o čemu će biti riječ kod ocjene tuženikova prigovora radi prijeboja. Za dodati je da u slučaju da tuženik ima potraživanja prema tužitelju, ne bi bilo životno ni logično da zastupnik po zakonu društva (koji je tu funkciju

obnaša i za vrijeme predmetnog poslovnog odnosa) ne bi znao koja je osnova takvog potraživanja.

39. Sud je u prvom prvostupanjskom postupku izveo dokaz vještačenjem po vještaku za financije i knjigovodstvo Jeri Brkanu. U ponovljenom postupku, osim što je izrađeni nalaz i mišljenje imao više nedostataka (uzeti su u obzir računi tužitelja koji nisu utuženi, računi koji su stornirani itd.) došlo je do promjena okolnosti, dio tužbenog zahtjeva imao se smatrati povučenim, na dio tužbenog zahtjeva istaknut je prigovor zastare i drugo.

40. Stoga je sud izveo dokaz vještačenjem po stalnoj sudskog vještakinji za financije i knjigovodstvo Pauli Trogrlić radi utvrđenja plaćanja računa izdanih tužitelju od trećih osoba na ime nastale štete po osnovi od tuženika preuzete robe. Vještakinja je u svom nalazu i mišljenju od 15. srpnja 2026. i očitovanju 28. kolovoza 2026. u cijelosti ispunila svojoj zadatak bez nedostataka te je iz dokumentacije u spisu utvrdila iznose i datuma plaćanja tužitelja trećim osobama, kako će to biti detaljnije izloženo u nastavku u odnosu na pojedine utužene račune. Na izrađeni nalaz i mišljenje nakon njegove dopune od 28. kolovoza 2026. stranke nisu imale prigovore.

41. U odnosu na izjavu o prijeboju broj 352 dodati je da fakture za koje je tužitelj dao izjavu o prijeboju isti nije utužio u ovom postupku, a s obzirom da je tuženikov prigovor radi prijeboja sud utvrdio neosnovanim, nije bilo razloga utvrđivati osnovanost tražbina iz te izjave.

42. Tužitelj je u ovom postupku više puta mijenjao visinu tužbenog zahtjeva. Prijedlogom za ovrhu predložio je da se tuženiku naloži plaćanje iznosa od 253.025,48 kn, dok je podneskom od 1. lipnja 2017. (jednako kao i podneskom od 19. veljače 2018.) predložio da se tuženiku naloži plaćanje iznosa od 240.976,13 kn. Kako se tuženik istom nije protivio, njegova suglasnost je predmnijevana sukladno odredbi članka 193. stavka 2. ZPP-a. Podneskom od 15. listopada 2021. tužitelj je povisio tužbeni zahtjev zahtijevajući isplatu iznosa od 253.025,48 kn (istovjetno zahtjevu iz podneska od 14. svibnja 2024.) Budući se tuženik takvoj preinaci nije usprotivio, te se upustio u raspravljanje o glavnoj stvari po preinačenoj tužbi, smatra se da je postojao pristanak tuženika na preinaku tužbe, sukladno odredbi članka 190. stavka 4. ZPP-a.

43. Stoga je sud o iznosu u visini od 12.049,35 kn / 1.599,22 EUR, za koji iznos je opisanom preinakom tužitelj povisio svoje potraživanje, imao meritorno odlučiti, odnosno prije svega ispitati tuženikov prigovor zastare u odnosu na isti.

44. Usporedbom tužbenih zahtjeva od 1. lipnja 2017. te 14. svibnja 2024., razvidno je da je tužitelj povisio, odnosno postavio zahtjev po računu broj 38569989/988373 1 na iznos od 47,16 EUR / 355,31 kn koji je izdan 16. siječnja 2013. (račun na str. 718. spisa) na ime manjka robe (tražbina naknade štete), po računu broj 38510566/988373 1 na iznos od 188,51 EUR/ 1.420,33 kn od 22. siječnja 2013. (račun na str. 723. spisa) na ime oštećenja robe poslane od Forest Agram d.o.o. za Idea namještaj d.o.o. (tražbina naknade štete) te po računu broj 38570840/988373 1 u dijelu - iznosu od 1.363,56 EUR / 10.273,71 kn koji je izdan 24. siječnja 2013. (račun na str. 726. spisa) na ime pogrešno obračunate naknade na ime prijevoza (vraćanje stečenog bez osnove).

45. S obzirom na to da je tužitelj ustao s prijedlogom za ovrhu 13. kolovoza 2013. kada je za utužene račune nastupio prekid zastare, a da je u opisanom dijelu tužitelj povukao tužbeni zahtjev 1. lipnja 2017., to se sukladno odredbi članka 242. ZOO-a smatra da prekid zastare nije nastupio. S obzirom da se dio za koji je tužba povučena smatra kao da tužba nije bila podnesena za prekid zastare je relevantan (ponovni) zahtjev u tom dijelu. Stoga, uzimajući u obzir da je tužitelj povisio tužbeni zahtjev 15. listopada 2021. te da je zastarni rok za tražbinu naknade štete tri godine sukladno odredbi članka 230. ZOO-a, odnosno za stjecanje bez osnove pet godina sukladno odredbi članka 225. ZOO-a, potraživanje tužitelja po računima iz 2013. godine, i to računa broj 38569989/988373 1 (za cijelo u iznosu od 47,16 EUR / 355,31 kn), broj 38510566/988373 1 (za cijelo u iznosu od 188,51 EUR/ 1.420,33 kn) te broj 38570840/988373 1 (djelomično, u iznosu od 1.363,56 EUR / 10.273,71 kn) zastarjelo, odnosno tužbeni je zahtjev u tom dijelu sud ocijenio neosnovanim, radi čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

46. Nadalje, u pogledu tužiteljeva navoda da je tuženik izjavom o prijeboju od 12. prosinca 2017. priznao potraživanje tužitelja u iznosu od 182.399,84 kn kao i da je u podneskom od 22. siječnja 2018. učinio nespornim potraživanje tužitelja u iznosu od 52.847,52 kn sud je utvrdio kako slijedi.

47. Iz sadržaja opisane izjave o prijeboju (str. 1022.) ne može se zaključiti na što bi se odnosile tražbine, odnosno protutražbine u odnosu na koje bi se imao vršiti prijeboj, budući izjava uopće ne sadrži ikakav opis istih. Također, ne može se ni zaključiti koja je od međusobnih tražbina dospjela na naplatu, dok su preduvjeti prijeboja utuživost, dospjelost, uzajamnost i istorodnost. Takvu izjavu o prijeboju tužitelj nije ni prihvatio, a uzimajući u obzir vladanje tuženika koji izričito izjavljuje da tom izjavom nije priznao predmetni dug ni djelomično, ne može se uzeti da navedena izjava o prijeboju predstavlja izjavu o priznanju duga, posebno uzimajući u obzir da priznanje duga mora biti jasno i nedvosmisleno te dano od ovlaštene osobe. Izjavu od 12. prosinca 2017. potpisao je punomoćnik, dok ovom spisu ne prileži punomoć kojom bi potpisani odvjetnik bio ovlašten raspolagati tuženikovom imovinom, odnosno priznati točno određeni dug, budući ga punomoć koja prileži spisu (za zastupanje u ovom predmetu) na isto ne ovlašćuje. U opisanim okolnostima, izjava od 12. prosinca 2017. nema značaj izjave o prijeboju, a posebice ne značaj konkludentnog priznanja duga tuženika.

48. Odredbom članka 221. stavka 1. ZPP-a propisano je da ne treba dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u tijeku parnice, ali sud može narediti da se dokazuju i takve činjenice ako smatra da stranka njihovim priznanjem ide za tim da raspolaže zahtjevom kojim ne može raspolagati (članak 3. stavak 3). Prema odredbi članka 221. stavka 2. sud će uzimajući u obzir sve okolnosti, prema svom uvjerenju ocijeniti hoće li uzeti za priznatu ili osporenu činjenicu koju je stranka najprije priznala, a onda potpuno ili djelomično porekla ili ograničila priznanje dodavanjem drugih činjenica.

49. U podnesku tuženika od 22. siječnja 2018. (str. 1028.) je za vidjeti da je u istom tuženik naveo kako je vještak u svom nalazu i mišljenju, odnosno dopuni istog utvrdio da je nesporno neplaćeno potraživanje tužitelja u iznosu od 52.847,52 kn, odnosno tuženika u iznosu od 167.812,87 kn. Dakle, tuženik se u tom podnesku poziva na navode, odnosno zaključke vještaka, a ne kako to shvaća tužitelj čini nespornim

potraživanje tužitelja u navedenom iznosu. S tim u vezi, a uzimajući u obzir tuženikovo držanje u ovom postupku u pogledu istog, sadržaj navedenog podneska tuženika ne može se tumačiti kao priznanje potraživanja tužitelja, odnosno činjenje nespornim potraživanje tužitelja u naznačenoj visini.

50. Međutim, tuženik je u podnesku od 6. svibnja 2014. (str. 459. i 478. spisa) jasno i nedvosmisleno priznao potraživanje tužitelja po računima: broj 38573493/988373 1 u iznosu od 391,13 kn, broj 38574517/988373 1 u iznosu od 2.061,00 kn, broj 38574687/988373 1 u iznosu od 43,75 kn, broj 38575395/988373 1 u iznosu od 250,00 kn, broj 38575633/988373 1 u iznosu od 1.499,99 kn, broj 38576074/988373 1 u iznosu od 562,50 kn, broj 38576208/988373 1 u iznosu od 3.265,00 kn, broj 38579204/988373 1 u iznosu od 24,46 kn, broj 38580326/988373 1 u iznosu od 999,99 kn, broj 38580554/988373 1 u iznosu od 625,63 kn, broj 38584489/988373 1 u iznosu od 12.500,00 kn, u ukupnom iznosu od 22.223,45 kn, sve s pripadajućim zateznim kamatama, za koje račune nije sporio ni datum dospijeća.

51. Iako takvo priznanje nije izrijekom osporio, u kasnijem tijeku postupka tuženik je negirao bilo kakvo priznanje duga tijekom postupka. Pored navedenog, tuženik je također priznao da je navedene račune evidentirao u svojim poslovnim knjigama te za njih koristio pravo na odbitak pretporeza (str. 459. spisa), a koje priznanje u daljnjem tijeku postupka nije osporavao. Uzimajući u obzir da je iz dopisa Ministarstva financija, Porezne uprave od 3. srpnja 2014. (str. 481. spisa) također razvidno da je tuženik koristio pravo na odbitak pretporeza za opisane račune, radi čega se sukladno 221.b stavka 1. ZPP-a ima smatrati da tražbine iskazane u tim računima postoje, kao i držanje tuženika tijekom postupka u smislu odredbe članka 221. stavka 2. ZPP-a sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev po navedenim računima tužitelja u ukupnoj visini od 22.223,45 kn s pripadajućim zateznim kamatama, radi čega je u odnosu na navedene račune odlučeno kao pod točkom I. izreke.

52. Nadalje, u odnosu na vraćanje stečenog bez osnove, odnosno pogrešno obračunate naknade za troškove prijevoza i skladištenja, tužitelj u ovom postupku, u dijelu u kojem sud nije prethodno utvrdio njegovo potraživanje priznatim i osnovanim (točke 50.-51.) potražuje ukupno 113.937,50 EUR, i to iznos od 51.437,50 kn po računu broj 385870840 od 24. siječnja 2013. (za koji je sud prethodno utvrdio da je u dijelu zastario, str. 11. spisa) te iznos od 62.500,00 kn po računu 38583685 od 30. travnja 2013. (str. 27. spisa). Tužitelj, dakle (vidjeti navode iz podnesaka na str. 678. i str. 1138.-1139.), traži isplatu razlike pogrešno obračunatih troškova prijevoza i skladišta, koji obračuni su iskazani u računima tuženika broj 1274-2012 od 8. prosinca 2012. (str. 728-735. spisa), broj 1309-2012 od 15. prosinca 2012. (str. 736-739. spisa) broj 1314-2012 od 22. prosinca 2012. (str. 740.-745.), računu broj 1352-2012 od 31. prosinca 1012. (str. 746.-749.), odnosno računu broj 0315-2013 od 31. ožujka 2013. (str. 773.), računu broj 0209-2013 od 9. ožujka 2013. (774.-807.), dalje - računi tuženika.

53. Odredbom članka 1111. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, dalje ZOO-a)-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost

postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom (stavak 2.), a obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (stavak 3.).

54. Stoga, da bi tužitelj zahtijevao vraćanje stečenog bez pravne osnove, njegova imovina morala je prethodno prijeći u imovinu tuženika, odnosno tuženik neosnovano steći iznose od 113.937,50 kn, povrat kojeg iznosa tužitelj zahtijeva u ovom postupku. Valjalo je stoga ispitati je li tužitelj izvršio plaćanja po računima tuženika.

55. Iz salda-konti kartice na dan 13. svibnja 2013. (str. 468.-471.) je za vidjeti da je tužitelj račun 1274 podmirio 10. siječnja 2013. (str. 469.), račun 1309 podmirio je 24. siječnja 2013. (str. 469.), račun broj 1314 podmirio je 22. veljače 2013., račun broj 1352 podmirio je u ožujku 2013, račun 0315 podmirio je 29. travnja 2013. i račun broj 0209 podmirio 12. travnja 2013. (sve str. 470.). Slijedom navedenog, utvrđeno je da je tužitelj do 29. travnja 2013. podmirio u cijelosti navedene račune tuženika.

56. Iz dopisa tuženika od 13. svibnja 2013. pod naslovom „Pravo zadržanja/ založno pravo nad robom predanom prijevozniku radi prijevoza“ (str. 465.), je za vidjeti da tuženik koristio pravo zadržanja robe u odnosu na račune tuženika nepodmirene od tužitelja do tog dana. Također, iz predmeta dugovanja na dan 13. svibnja 2013. (str. 472.) razvidno je da na istom nisu iskazana dugovanja prema tuženiku za račune broj 1274, 1309, 1314, 1352, 0315 i 0209.

57. Prema odredbi članka 1112., stavka 1. ZOO-a tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta.

58. Tužitelj, dakle traži povrat iznosa koje je isplatio tuženiku na temelju ispostavljenih računa tuženika broj 1274, 1309, 1314, 1352, 0315, 0209 kojim računima prileže detaljni obračuni i specifikacije prijevoza, odnosno skladištenja i koji su izdani u prosincu 2012. i ožujku 2013., sukladno cijenama prijevoza dogovorenim početkom studenog 2012. (vidjeti je iz dopisa tužitelja od 24. siječnja 2013., str. 727.), odnosno cijenama skladištenja dogovorenim u rujnu 2012. (vidjeti e-mail, str. 504.-509.).

59. Sve navedene račune tuženika tužitelj je podmirio prije nego li je tuženik koristio pravo zadržanja nad robom, i za sve račune tužitelj je koristio pravo na odbitak pretporeza, kako je to za vidjeti iz dopisa Ministarstva financija, Porezne uprave od 16. prosinca 2015. od (str. 612.).

60. Tužitelj, ako je smatrao da su ispostavljeni računi tuženika (u dijelu) neosnovani, odnosno obračunati suprotno dogovoru stranaka, imao je tim računima prigovoriti, odnosno imao je mogućnost u spornom dijelu ih nepodmiriti, dok je tužitelj učinio upravo suprotno, evidentirao ih, odnosno potvrdio, podmirio ih u cijelosti, koristio porezne olakšice, da bi potom, nakon što se odnosi među strankama narušili, putem iskazanih računa tražio povrat tako plaćenih iznosa, sa zaračunatim PDV-om.

61. U ovom postupku tužitelj nije dokazao da je platio račune tuženika, a da nije znao da ih nije dužan platiti, budući je iz prethodno izloženog utvrđeno da su stranke dogovorile cijene prijevoza i skladištenja, kasnije korigirane, prije početka poslovne suradnje, dakle prethodno ispostavljenim računima tuženika, a što su potvrdila oba zastupnika po zakonu kao i svi saslušani svjedoci, da su izdani računi tuženika bili specificirani, stoga tužitelju nije moglo ostati nepoznato što stvarno plaća. Također, tužitelj nije dokazao ni da je tuženikove račune platio radi prisile (pravo zadržanja tuženik nije koristio radi plaćanja računa broj 1274, 1309, 1314, 1352, 0315, 0209), niti je tužitelj ičim dokazao da je za tako plaćene račune izričito zadržao pravo na povrat.

62. Kod takvog utvrđenja, na temelju odredbe članka 1112., stavka 1. ZOO-a tužbeni zahtjev je u pogledu zahtjeva za vraćanjem stečenog bez osnove (na ime troškova prijevoza i skladištenja) u iznosu od 113.937,50 kn po računima broj 385870840/988373 (pored toga što je dio potraživanja po tom računu u iznosu od 1.363,56 EUR / 10.273,71 kn u zastari) i računu broj 38583685/988373 valjalo odbiti, odnosno u tom dijelu rješenje o ovrsi ukinuti, radi čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke.

63. U pogledu spornog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete na temelju tuženikove odgovornosti kao prijevoznika za gubitak i oštećenje pošiljke, tužitelj, izuzev dijela u kojem je sudu utvrdio takvo potraživanje priznatim i osnovanim odnosno izuzev dijela koji je utvrdio zastarjelim i neosnovanim, potražuje i iznose na temelju računa broj 38569989/988373 1, 38570566/988373 1, 38572608/988373 1, 38572593/988373 1, 38575456/988373 1, 38575393/988373 1, 38581571/988373 1, 38585095/988373 1, 38586492/988373 1, 38587712/988373 1, 38588278/988373 1, 38589421/988373 1, 38590029/988373 1, 38590666/988373 1, 38592335/988373 1, 38592491/988373 1,38592490/988373 1, 38593374/988373 1 i 38593373/988373 1.

64. Među strankama nije sporno postojanje poslovnog odnosa, a koji odnosno sukladno odredbama ZOO-a predstavlja ugovor o prijevozu.

65. Prema odredbi članka 681. ZOO-a ovlaštena osoba ima pravo zahtijevati da se zapisnički utvrdi istovjetnost pošiljke i, ako je pošiljka oštećena u čemu se sastoji oštećenje. Odredbom članka 683. stavka 1. ZOO-a propisano je da prijevoznik odgovara za potpun ili djelomičan gubitak i oštećenje pošiljke od trenutka preuzimanja do njezine predaje. Prema stavku 2. i 3. istog članka prijevoznik za štetu odgovara do iznosa određenog zakonom ili međunarodnim ugovorom, a ako nije drukčije ugovoreno, vrijednost robe određuje se prema tržišnoj cijeni pošiljke u vrijeme i mjestu predaje na prijevoz.

66. Odredbom 683., stavka 4. ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe ugovora o prijevozu, općih uvjeta prijevoza, tarifa ili kojega drugoga općeg akta kojima se prijevoznik potpuno ili djelomice oslobađa odgovornosti predviđene ovim Zakonom, prebacuje teret dokazivanja s prijevoznika ili kojima se predviđaju povoljnija ograničenja odgovornosti i visine naknade od onih predviđenih zakonom ili međunarodnim ugovorom.

67. Odredbom članka 1045. stavka 1. ZOO-a je propisano tko drugome prouzroči štetu, dužan ju je naknaditi ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje, dok prema članku 1046. istog Zakona šteta je umanjenje nečije imovine

(obična šteta), sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Nadalje, prema odredbi članka 342. stavka 2. ZOO-a kad dužnik ne ispuni svoju obvezu ili kad zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljanje štete koju je zbog toga pretrpio.

68. Iz navedenih zakonskih odredbi proizlazi da su pretpostavke odgovornosti za štetu: postojanje štetnika (osobe odgovorne za štetu), protupravna štetna radnja (koja se kod povrede ugovorne obveze ogleda u neispunjenju ili u zakašnjenju ispunjenja obveze jedne ugovorne strane), postojanje štete i postojanje uzročne veze između štetne radnje štetnika i štete kao posljedice te radnje. Da bi postojala odgovornost za štetu, sve navedene pretpostavke moraju biti kumulativno ispunjene.

69. S obzirom na osporavanje tuženika u pogledu osnove i visine tražbina, tužitelj je u pogledu svakog pojedine (od tuženika nepriznate) tražbine imao dokazati o kojoj pošiljci i oštećenju se radi te da je ista pošiljka preuzeta od tuženika.

70. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da su osnovana potraživanja tužitelja za koja je isti dokazao o kojoj pošiljci i oštećenju se radi te preuzimanju, odnosno za koja tuženik nije dokazao da je šteta nastala bez njegove krivnje, s obzirom da kao prijevoznik u cestovnom prometu odgovara za nastalu štetu na robi, koja mu je dana na prijevoz po načelu objektivne odgovornosti (tako Rev-761/10-2 od 14. prosinca 2011.). Ovdje je za reći da je na okolnost preuzimanja nekih pošiljki priložena utovarna lista na kojoj je iskazano preuzimanje određene pošiljke. Međutim, to nije jedini dokaz koji je sud cijenio na tu okolnost, već je ocjenjujući dokaze u njihovoj ukupnosti te u vezi s drugim dokazima, cijenio i zapisnike o oštećenju robe, elektronsku komunikaciju tužitelja s trećim osobama kao i korespondenciju stranaka ovog postupka iz kojih dokaza se moglo zaključiti u svakom pojedinom slučaju da je upravo tuženik prevozio, odnosno preuzeo određenu pošiljku. Navedeno su potvrdili i svi saslušani svjedoci koji su iskazali da bi tužitelj kada bi utvrdio da je određena roba predana upravo tuženiku radi dostave primatelju, istog kontaktirao kako bi se o oštećenju očitovao. Sud je također uzeo u obzir i mjesto krajnje dostave, s obzirom na to da je upravo tuženik, a ne netko drugi, bio prijevoznik za tužitelja na području Dalmacije za vrijeme nespornog razdoblja trajanja njihovog poslovnog odnosa. Također, kod pojedinih prigovora oštećenja ili gubitka robe, tuženik u korespondenciji s tužiteljem nije ni osporavao da je pošiljku preuzeo ili da su utvrđena oštećenja druge vrste ili vrijednosti.

71. S tim u vezi, sud je u svakom pojedinom slučaju utvrđivao ispunjenje opisanih pretpostavki te je kao osnovane ocijenio tražbine tužitelja iskazane u:

- računu broj 38572608/988313 1 od 7. veljače 2013. u iznosu od 3.161,16 kn (str. 750.) pošiljatelja Sanotechnik za primatelja Bauhaus, Split. Iz potpisanog zapisnika od 28. studenog 2012. (str. 752.) za vidjeti je da odbijeno preuzimanje robe – oprema za kupaonice jer je roba oštećena. Iz računa Sanotechnik broj R 13-130293 (str. 751.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 335,30 EUR na ime oštećenja opreme za kupaonice (tuša s vratima). Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj podmirio dugovanje po predmetnom računu danom 22. siječnja 2013. te je u tom dijelu potraživanje tužitelja djelomično osnovano. U pogledu razlike u iznosima računa broj 38572608/988313 i računa broj R 13-130293 tužitelj nije dokazao da mu je šteta nastala u iznosu većem od 335,30 EUR (koliko je platio društvu Sanotechnik) pa je u tom dijelu za iznos od 84, 26 EUR njegov zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan.

- računu broj 38572593/988373 1 od 7. veljače 2013. u iznosu od 2.999,99 kn koji je tužitelj izdao tuženiku radi oštećenja robe poslane od društva Fliba d.o.o. za krajnjeg korisnika Zdravka Špehara. Iz e-maila od 3. prosinca 2012. (str. 754.) upućenom zaposleniku tužitelja za vidjeti je da je Zdravko Špehar odbio primiti robu jer je podnica (kreveta) bila razbijena, dok je iz e-maila tužitelja od 12. prosinca 2012. (str. 756.) upućenom tuženiku razvidno da će društvo Fliba teretiti tužitelja za nastalu štetu, koja je i iskazana na računu društva Fliba d.o.o. R1 broj 127/100/28 od 4. veljače 2013. (str. 758.), upravo u iznosu od 2.999,99 kn, a jer je utvrđeno da je roba oštećena i da se radi o odgovornosti tuženika. Kako je vidjeti iz nalaza i mišljenja vještakinje Paula Trogrlić tužitelj je podmirio predmetnu štetu društvu Fliba d.o.o. 14. ožujka 2013.

- računu broj 38575456/988373 1 od 4.3.13. u iznosu od 521,80 kn (str. 760.) radi gubitka robe poslane od obrta Automont Belina za krajnjeg korisnika Mc'donalds. Iz e-maila tog obrta (str. 763) je razvidno da je utvrđeno kako je roba zaprimljena na skladište u Zagreb i da je utovarena na kamion za Split nakon čega je putem izgubljena. Za vidjeti je iz računa broj P3-13-00413 (str. 791.) da je navedeni obrt teretio tužitelja upravo za iznos od 521,80 kn, dok je u svom nalazu i mišljenju vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj taj račun podmirio 13. ožujka 2013. u iznosu od 413,95 kn i 7. svibnja 2013. u iznosu od 107,85 kn.

- računu broj 38575393/988373 1 od 4. ožujka 2013. u iznosu od 301,43 kn (str. 764.) opisa „P NITRO RAZR. 25 L“ radi oštećenja kante nitra poslane od društva Iviček d.o.o. za Auto kuću Gašperov d.o.o. Iz dostavnice od 11. veljače 2013. (str. 766.) potpisane od Auto kuće Gašperov i vozača Damira Gorete razvidno je bilješka prema kojoj je u dostavi robe uočena ispražnjena kanta nitra. Iz računa otpremnice broj 1116-01 od 21. veljače 2013. (str. 767.) razvidno je da je društvo Iviček d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 301,43 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 4. travnja 2013.

- računu broj 38581571/988373 1 od 17. travnja 2013. u iznosu od 3292,38 kn (str. 769.) pošiljatelja društva ABC interijer d.o.o. za primatelja OTP Dubrovnik, prijevoz na relaciji Zagreb – Komolac. Iz zapisnika od 28. prosinca 2012. (str. 770.) potpisanog od prijevoznika i OTP Dubrovnik za vidjeti je da je evidentirano oštećenje robe tuš kade i umivaonika što ukazuje i da je upravo ista bila preuzeta, dok je iz računa ABC interijer d.o.o. broj 25/03/56 od 5. travnja 2013. (str. 771.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 3292,38 kn na ime oštećenja evidentiranog u opisanom zapisniku. Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 14. svibnja 2013.

- računu broj 38585095/988373 1 od 13. svibnja 2013, u iznosu od 899,99 kn (str. 808.) pošiljatelja društva Fliba d.o.o. za primatelja Pericu Zalović, radi oštećenja robe prilikom prijevoza. Iz e-maila od 19. ožujka 2013. upućenom Vlasti Pascolo, zaposleniku tužitelja (str. 812.) za vidjeti je reklamirana dostave robe (ormarića) radi oštećenja prilikom prijevoza. Ova dostava evidentirana je i na bordero poziciji broj 2814015513 (str. 814.). Iz računa R1 broj 366/100/28 od 25. ožujka 2013. (str. 809.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 899,99 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 23. svibnja 2013.

-računu broj 38586492/988373 1 od 21. svibnja 13. u iznosu od 299,99 kn (str. 816.) pošiljatelja društva Fliba d.o.o. za primatelja Vanju Batistić, radi oštećenja robe prilikom prijevoza. Iz prijave štete od 29. travnja2013. (str. 818.) razvidno je da se radi o nedostatku jednog kartona u kojem se nalazi „cokl“ te da je tuženik obavijestio da je isti oštećen te da nije dostavljen kupcu, dok je tuženik isti i potvrdio u e-mailu od 29. travnja 2013. (str. 819.) Iz računa R1 broj 368/300/28 od 29. travnja 2013. (str. 817.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 299,99 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 23. svibnja 2013.

- računu broj 38587712/988373 od 29. svibnja 2013. u iznosu od 2297,25 kn (str. 820.) vezano uz štetu nastalu prilikom dostave pošiljatelja društva Paneta d.o.o. za primatelja Nel Gradnja, radi gubitka robe prilikom prijevoza. Iz dopisa društva Paneta d.o.o. (str. 822.) za vidjeti je da je utvrđena da je prijevoznik zadržao robu u svom skladište, dok je društvo Paneta d.o.o moralo kupcu poslati nove panele, za koji račun je terećen tužitelj, koji je za navedeno teretio tuženika kao angažiranog prijevoznika za Vir. iz računa društva Paneta d.o.o. R1 broj 64 od 10. svibnja 2013. (str. 821.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 2297,25 kn na ime panela. Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 10. svibnja 2013.

- računu broj 38588278/988373 1 od 3. lipnja 2013. u iznosu od 764,44 kn (str. 824.) koji se odnosi na štetu nastalu u prijevozu robe pošiljatelja Cordial d.o.o. za primatelja Novalis d.o.o. Iz zapisnika o lomu (str. 827.) potpisanom od predstavnika društva Novalis d.o.o. i vozača Željka Samardžije za vidjeti je da na istom evidentirano 5. travnja 2013. da je prilikom preuzimanja robe i kontrole iste ustanovljeno da je razbijena wc školjka Mio new. Iz e-maila tužitelja od 3 svibnja 2013. (str. 828.) za vidjeti je da isti obavještava tuženika da će mu morati izdati fakturu za opisanu štetu i upozorava na postupanje s lomljivim stvarima. Iz računa Novalis d.o.o. broj NKOD-13-00024 od 30. travnja 2013. (str. 825.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 764,44 kn na ime oštećenja wc školjke Mio new.. Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila je u nalazu i mišljenju i dodatnom očitovanju da je tužitelj s tuženikom izmirio potraživanja 21. lipnja 2013.

- računu broj 38589421/988373 1 od 11. lipnja 2013. u iznosu od 317,69 kn (str. 829.) koji se odnosi na štetu nastalu u prijevozu robe pošiljatelja Aneta-dingo d.o.o. za primatelja Tomislav Jelčić. Na dostavnici od 26. ožujka 2013. (str. 831.) za vidjeti je da je evidentirana kako je „jedna vreća master premium large dog došla rasparana“, dok je na bordero poziciji broj 2824676981 (str. 833) evidentirano da je tuženik preuzeo pošiljku u vrijednosti 650 kn. Iz računa Aneta-dingo d.o.o. broj 477/1/1 od 31. svibnja 2013. (str. 830.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 317,69 kn na ime oštećenja opisane robe Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila je u nalazu i mišljenju da je tužitelj s tuženikom podmirio obvezu iz tog računa 24. lipnja 2013.

- računu broj 38590029/988373 1 od 14. lipnja 2013. u iznosu od 2199,99 kn (str.835.) pošiljatelja U.O. Korčula waterfront rental, primatelj društvo Fliba d.o.o. Radi se o gubitku robe koja je nakon reklamacije preuzeta od kupca. Iz e-mail korespondencije (str. 838.-841.) razvidno je da je primatelj izvršio reklamaciju jer je madrac kojeg je prevozio tuženik stigao oštećen, da je oštećeni madrac ostao kod tuženika koji nije madrac vratio u Zagreb tužitelju pa isti ima podmiriti predmetnu štetu. Iz računa R1

broj 298/200/28 od 11. lipnja 2013. (str. 836.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 2.199,99 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 20. lipnja 2013.

- računu broj 38590666/988373 1 od 19. lipnja 2013. u iznosu od 599,99 kn (str. 842.) pošiljatelja društva Fliba d.o.o. za primatelja Petra Ušalj radi oštećenja robe prilikom prijevoza. Iz e-mail korespondencije (str. 844.-847.) razvidno je da je primatelj izvršio reklamaciju jer je komoda koju je prevozio tuženik stigla oštećena s fotografijama koje su bile priložene e-mailu, da je roba oštećena na mjestu gdje je ambalaža vidno oštećena, a da je tuženik priznao da je predmetnu robu zaprimio u svoje skladište. Iz računa R1 broj 659/100/28 od 16. svibnja 2013. (str. 843.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 599,99 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 20. lipnja 2013.

- računu broj 38592335/988373 1 od 28. lipnja 2013. u iznosu od 899,40 kn (str. 848.) koji se odnosi na štetu nastalu u prijevozu robe pošiljatelja Kaikos d.o.o. za primatelja Bauhaus. Na dostavnici od 24. travnja 2013. (str. 850.) za vidjeti je da je evidentirano kako je roba „schwimmbadzubehor“ pristigla u rasutom stanju, dok je na bordero poziciji broj 2840080655 (str. 853) evidentirano da je tuženik preuzeo pošiljku „schwimmbadzubehor“ u vrijednosti 1118,27 kn . Iz računa Kaikos d. o.o. broj 376/1/1 od 24. svibnja 2013. (str. 849.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 899,40 kn na ime oštećenja. Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila je u nalazu i mišljenju da je tužitelj s tuženikom podmirio obvezu iz tog računa 22. srpnja 2013.

- računu broj 38592491/988373 1 od 1. srpnja 2013. u iznosu od 369,98 kn (str. 855.) pošiljatelja Tomislava Matucina, primatelja društva Fliba d.o.o. radi štete. Iz prijave štete (str. 860.) za vidjeti je da je evidentirano kako je 23.3.13. tuženik preuzeo robu kod kupca, ali da ista nikada nije stigla u Zagreb radi povrata u Flibu. Iz e-mail korespondencije (str. 857.-859.) razvidno je da je tužitelj ustanovio da je roba - radna ploča preuzeta kod kupca, što je potvrdio sam kupac, ali da ju Dolex nikada nije dostavio (povratno) u Zagreb o čemu je više puta traženo očitovanje od istog. Iz računa R1 broj 899/100/28 od 26. lipnja 2013. (str. 856.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 369,99 kn, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 26. lipnja 2013.

- računu broj 38592490/988373 1 od 1. srpnja 2013. u iznosu od 77,71 kn (str. 861.) koji se odnosi na štetu nastalu u prijevozu robe pošiljatelja Vertem d.o.o. za primatelja Pevec d.o.o. Iz zapisnika broj 0011-1544-2013. (str. 865.) potpisanog od predstavnika Pevec d.o.o. i vozača tuženika Željka Samaržije za vidjeti je da je evidentirano kako je roba (profil UF i CD oštećena), dok je ta roba na bordero poziciji broj 2847834617 (str. 866.) evidentirana, što potvrđuje i sadržaj e-maila tužitelja do 16. svibnja 2013. (str. 862.) Iz računa Vertem d. o.o. broj 1134-ZG1-91 od 7. lipnja 2013. (str. 864.) razvidno da je to društvo teretilo tužitelja upravo za iznos od 77,71 kn na ime oštećenja. Vještakinja Paula Trogrlić utvrdila je u nalazu i mišljenju da je tužitelj podmirio obvezu iz tog računa 23. srpnja 2013.

- računu broj 38593374/988373 1 od 12. srpnja 2013. u iznosu od 49,99 kn (str. 868.) pošiljatelja Jelena Ćurlica za primatelja društvo Fliba d.o.o. Iz e-mail korespondencije (str. 869.-872.) razvidno je da je roba – kupaonska polica isporučena primatelju bila oštećena, radi čega je istu preuzeo tuženik što je potvrdio i kupac, te da tuženik nakon

toga robu nije isporučio natrag tužitelju. Radi navedenog, tu štetu imao je podmiriti tužitelj. Iz računa R1 broj 898/100/28 od 26. lipnja 2013. (str. 873.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za kompenzaciju za navedenog kupca za iznos od 49,99 kn na ime kupaonske police, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 26. lipnja 2013.

- računu broj 38593373/988373 1 od 12. srpnja 2013. u iznosu od 329,99 kn (str. 874.) pošiljatelja Aleksandre Piteše Orešković. Iz e-mail korespondencije (str. 876.) razvidno je da je roba – stol isporučena primatelju bila oštećena, radi čega je istu preuzeo tuženik što je potvrdio i kupac, te da tuženik nakon toga robu nije isporučio natrag tužitelju. Radi navedenog, tu štetu imao je podmiriti tužitelj te je iz računa R1 broj 929/100/28 od 28. lipnja 2013. (str. 875.) razvidno je da je društvo Fliba d.o.o. teretilo tužitelja za iznos od 329,99 kn na ime kompenzacije za tog kupca, radi povrata stola, dok je vještakinja Paula Trogrlić utvrdila da je tužitelj izvršio plaćanje po predmetnom računu 28. lipnja 2013.

72. Za sve navedene tražbine tužitelj sukladno odredbi članka 1086. i članka 29. stavka 1. i 2. ima pravo na isplatu kamate od dana nastanka štete (dana plaćanja podmirenja štete trećim osobama), a ne dana izdavanja tužiteljevih, po stopi propisanoj za ostale odnose, s obzirom da u konkretnom slučaju tužitelj traži naknadu štete na temelju tuženikove odgovornosti kao prijevoznika za gubitak i oštećenje pošiljke, koja šteta mu je nastala smanjenjem imovine radi isplate trećima, te se ne radi o zakašnjenju tuženika i ispunjenju novčane obveze proizašle iz trgovačkog ugovora, (VTSRH u Pž-438/2025), radi čega je odlučeno kao u dijelu pod točkama I. i III. izreke.

73. Za dodati je da se u pogledu potraživanja po osnovi kašnjenja u dostavi (računi broj 38574687/988373 1, 38576074/988373 1 i 38576208/988373 1) za koje je tuženik priznao potraživanje i koristio pravo na odbitak pretporeza, sukladno iznesenom također ima primijeniti niža kamatna stopa, kao i za račun broj 38584489/988373 1 kojim se potražuju iznosi po osnovi stjecanja bez osnove za koji institut se primjenjuje stopa za ostale odnose, radi čega je odlučeno kao u dijelu pod točkama I. i III. izreke.

74. U pogledu potraživanja na ime nepredanog pouzeća, tužitelj potražuje iznos od 3.256,28 kn po računu broj 1038101822 te iznos od 92.467,43 kn po računu broj 1038101826.

75. Zastupnik po zakonu tuženika potvrdio je da je prilikom poslovne suradnje prilikom isporuke roba za tužitelja od krajnjih korisnika uzimao iznose pouzeća i iste polagao u banku za tužitelja pa je nesporno da je takav dogovor između stranaka postojao. Zastupnica po zakonu tuženika izjavila je da je ispočetka tuženik uplaćivao te iznose u roku od dva- tri dana, a nakon nekog vremena da je počeo kasniti s uplatama (jer se na uplate čekalo tjedan dana i dulje), da bi ih kasnije skroz obustavio.

76. Odredbom čl. 677. ZOO-a propisano je da ako je prijevoznik predao pošiljku primatelju, a nije naplatio iznos kojim je bila opterećena, dužan je isplatiti taj iznos pošiljatelju, ali ima pravo tražiti naknadu od primatelja. Za slučaj da tuženik nije naplatio iznose pouzeća od krajnjih klijenata, a što je bila njegova obveza, tužitelja svakako ima pravo zahtijevati ispunjenje obveze iz ugovora o prijevozu, na temelju članka 342.

stavka 1. ZOO-a s obzirom da je taj odnos, prema dogovoru i suglasno razvijenoj praksi stranaka, uključivao naplatu i prijenos pouzeća.

77. U pogledu računa broj 1038101822 od 22. svibnja 2013. tužitelj je svaki pojedinačni iznos na ime pouzeća i dostave detaljno obrazložio i u vezi njega dostavio dokumentaciju uz podnesak 26. svibnja 2017. (str. 712.-717. spisa) i to tovarni list od 11. ožujka 2013., bordero poziciju 2814015513 iz koje je razvidno da je tuženik imao preuzeti iznos od 3.992,58 kn od Mirele Šarlije, odnosno teretni list boj 01813 od 6. ožujka 2013. i bordero poziciju broj 2811161187 iz kojih je za vidjeti da tuženik ima preuzeti iznos od 1867,97 kn od Marijane Anić. Izjavio je tužitelj da je predmetni račun djelomično podmiren te da je preostao dug u visini 3.256,28 kn, a kako to i proizlazi iz priložene izjave o prijeboju broj 352. Dakle, iz navedenih isprava jasno proizlazi ime i prezime krajnjeg kupca, teretni list i bordero pozicija i iznos koji je tužitelj imao preuzeti, pa je tužitelj dokazao osnovu i visinu potraživanja na ime pouzeća/dostave, dok tuženik nije dostavio niti jedan od dokaza kojima bi eventualno osporio svoju odgovornost, odnosno dokazao da je predao tužitelju navedene iznose. Iako je i sam zastupnik po zakonu tuženika u iskazu naveo da je tijekom poslovnog odnosa uzimao iznose pouzeća od klijenata, odnosno gotovinu za isporučenu robu, da bi te iznose predao banci i za isto dobio potvrdu od banke, takvu potvrdu da je potraživanje iznose predao banci, odnosno tužitelju, tuženik nije predložio. Stoga je sud, sukladno odredbi članka 677. ZOO-a ocijenio potraživanje tužitelja u visini od 3.256,28 kn osnovanim.

78. U pogledu računa broj 1038101826 od 22. svibnja 2013. u iznosu od 92.467,43 kuna, tužitelj je svaki pojedinačni iznos na ime pouzeća i dostave detaljno obrazložio i u vezi njega dostavio dokumentaciju uz podnesak 26. svibnja 2017. (str. 877.-946. spisa). Iz navedenih isprava, dostavnica i bordero pozicija proizlazi da je tuženik preuzeo robu za krajnje kupce, kao i njihovo ime i prezime kao i točni iznosi koje je tuženik imao preuzeti. Tako je sud utvrdio da je tuženik imao preuzeti po dostavi robe Aniti Stojanović iznos od 699,00 kuna, Pjeru Bozaniću iznos od 4.644,17 kuna, Ivanu Kuljišu iznos od 2.963,74 kuna, Ivani Puttilli iznos od 1.551,37 kuna, Stjepku Račiću iznos od 361,39 kune, Kristini Martinić iznos od 552,25 kuna, Ivi Kučeru iznos od 596,67 kuna, Pjeru Bozaniću iznos od 2.260,26 kuna, Maji Divić iznos od 518,42 kuna, Antoneli Anić iznos od 461,17 kuna, Jeleni Peronji iznos od 801,37 kuna, Robertu Kovačeviću iznos od 190,55 kuna, Žarku Šimunoviću iznos od 485,14 kuna, Nikoli Štokovu iznos od 105,14 kuna, Petri Lekaj iznos od 455,07 kuna, Ozani Sršen iznos od 2.867,90 kuna, Petri Eterović iznos od 160,55 kuna, Mirku Marinoviću iznos od 124,94 kuna, Ireni Ljubišić iznos od 494,81 kuna, Mirjani Krpeta iznos od 836,67 kuna, Luki Srdeliču iznos od 393,00 kuna, Meri Tošić iznos od 304,94 kuna, Suzani Novosad Machula iznos od 3.869,50 kuna,Vesni Bosnić iznos od 535,14 kuna, Silvanu Kaporu iznos od 3.263,73 kuna, Pini Lipanović iznos od 531,14 kuna, Branki Antolović iznos od 454,90 kuna, Mati Karabanu iznos od 2.295,61 kuna, Ljiljani Marcik iznos od 355,14 kuna, Josipu Čoviću iznos od 4.480,60 kuna, Pjeru Bozaniću iznos od 3.190,62 kuna, Aleksandri Piteš Orešković iznos od 300,40 kuna, Filipu Pedišiču iznos od 194,86 kuna, Mihi Skuriću iznos od 2.134,37 kuna, Andrei Cinotti iznos od 1.335,14 kuna, Kseniji Kovačević iznos od 1.167,94 kuna, Vesni Vuković iznos od 756,68 kuna, Dragi Dunkiću iznos od 3.215,62 kuna, Dariji Andrijašević iznos od 199,94 kn, Nikši Čupiću iznos od 10.288,64 kuna, Nikši Čupiću iznos od 23.257,28 kuna, Uroš Pendo Patriciji iznos od 924,56 kuna, Lizi Belić iznos od 581,15 kuna, Milici Matulić iznos od 1.837,64 kuna, Senadi Bralić iznos od 2.938,17 kuna i Mati Bobanu iznos od 2.530,14 kuna. Stoga je tužitelj dokazao osnovu i visinu potraživanja na ime pouzeća/dostave,

dok tuženik, jednako kao i u pogledu računa broj 1038101822, nije dostavio nijedan dokaz kojima bi eventualno osporio svoju odgovornost, odnosno dokazao da je predao tužitelju navedene iznose. Stoga je sud, sukladno odredbi članka 677. ZOO-a ocijenio osnovanim potraživanje tužitelja u visini od 92.467,43 kn.

79. S obzirom da je iz teretnih listova i datuma borderoa razvidno da je tuženik robu po osnovu koje tužitelj potražuje iznose pouzeća preuzimao prije izdavanja računa 1038101822 i 1038101826 (za neka pouzeća i po dva mjeseca prije izdavanja tih računa), odnosno da je obveza na isplatu tih iznosa tužitelju dospjela odmah po isporuci robe, a najkasnije u roku od tjedana (uplatama nakon tjedan dana tuženik je već kasnio kako je to potvrdila svjedokinja Vlasta Pascalo), a što je svakako prethodilo izdavanju računa koji ujedno predstavljaju i poziv na plaćanje, sukladno odredbi članka 183. stavka 1. ZOO-a tužitelju pripadaju i zatezne kamate kako je to zatražio od dana nakon izdavanja računa na temelju članka 29., stavka 2., ZOO-a po stopi za odnose između trgovaca, s obzirom da je taj odnos u konkretnom slučaju, prema dogovoru i suglasno razvijenoj praksi stranaka, uključivao naplatu i prijenos pouzeća, te da tuženik kasni s ispunjenjem novčane obveze koja je proizašla iz trgovačkog ugovora, radi čega je odlučeno kao u dijelu pod točkom II. izreke.

80. Tuženik je u ovom postupku isticao prigovor radi prebijanja te je tijekom postupka više puta mijenjao novčani iznos za koji je isticao taj prigovor, dok je u ponovljenom postupku izjavio da se radi o iznosu od 182.399,84 kn s pripadajućim kamatama sukladno dostavljenoj salda-konti kartici.

81. Svi saslušani svjedoci te zastupnica po zakonu tužitelja potvrdili su da nakon što je tužitelj, povodom tuženikova zadržanja njegove robe, isplatio tuženiku dužni iznos, tuženik prema tužitelju nije više imao nikakvo potraživanje. Štoviše, navedeno je potvrdio i sam zastupnik po zakonu tuženika koji nakon što je prvotno izjavio, da misli da ima potraživanje prema tužitelj, ne znajući po kojoj osnovi, jasno rekao da nakon što je tužitelj tuženiku isplatio iznose za zadržanu i prevezenu robu, u trenutku te uplate više nije bilo drugih potraživanja tuženika prema tužitelju. Nakon te uplate da je tuženik svu zaprimljenu robu prevezao klijentima, za te usluge da im je račun podmiren, a nakon toga da nisu nastavili poslovni odnos s tužiteljem. Iz navedenog je jasno da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju jer osim što tuženik nije ni dokazao osnovanost i visinu svog prigovora radi prebijanja, da takvog potraživanja tuženika nema potvrdili su i svi saslušani svjedoci i zastupnici po zakonu stranaka, a priznao i sam zastupnik po zakonu tuženika. Stoga je sud tuženikov prigovor radi prijeboja ocijenio u cijelosti neosnovanim.

82. Sukladno Zaključku sa sastanka Vrhovnog suda RH-a s predsjednicima građanskih odjela županijskih sudova broj Su-IV-204/17 od 2. lipnja 2017., presudom kojom se odlučuje o osnovanosti platnog naloga, platni nalog iz rješenja o ovrsi ne održava se na snazi u odnosu na trošak postupka koji se odnosi na donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, već se o tom trošku odlučuje presudom kojom se odlučuje o osnovanosti prigovora protiv platnog naloga zajedno s ostalim troškovima nastalim u tom dijelu parničnog postupka, a zatezna kamata na dosuđeni trošak teče od donošenja prvostupanjske presude.

83. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom IV. izreke.

84. Tužitelj je od ukupno zahtijevanog iznosa od 253.025,48 kn / 33.582,27 EUR uspio sa zahtjevom za isplatu iznosa od 136.677,50 kn / 18.140,22 EUR, što predstavlja 54 % zahtjeva, dok je tuženik uspio u 46 % osporavanjem preostalog dijela zahtjeva. Sud je ocijenio da navedeni omjer predstavlja djelomičan uspjeh stranaka u približno jednakim dijelovima, budući da razlika u njihovu uspjehu nije takva da bi opravdavala razmjernu naknadu troškova jednoj stranci na teret druge.

85. Stoga je sud, primjenom članka 154. stavka 4. ZPP-a odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove cjelokupnog postupka, uključujući i troškove ovršnog postupka koje tužitelj potražuje, radi čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke.

U Splitu, 20. studenog 2026.

Sutkinja
Maja Čelan

Dokument je elektronički potpisan:
MAJA ČELAN
Vrijeme potpisivanja:
20-11-2026
12:03:54

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D485233303834323239373932 36
L=SPLIT
S=ČELAN
G=MAJA
CN=MAJA ČELAN

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dna:
- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-30890-66c5e**

Kontrolni broj: **0db0a-f22a9-8cf41**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA ČELAN, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.